

KOPAJ

avagy „kollégiumi pajkosságok”

Október 9-én rendezték meg az Irinyi János Kollégiumban a kollégiumi napok előfutáraként, a vidám játékos betétkedőt, a kollégiumi pajkosságokat. Jogászok és TTK-sok 4 csapata vetélkedett egymással, hogy a főnyereményt, a két láda sört megnyerje.

A játék a délutáni órákban kezdődött s számtalan feladatban mérte össze erejét a négy csapat. A feladatok közül egy párat már napokkal a verseny előtt kihirdettek, hogy megfelelően felkészülhessen rá mindenki.

A verseny keresztrefejtény feltevéssel kezdődött, melyet a szekrények mögé rejtettek el... Aztán oktatónak kellett beinvitálni a kollégiumba, ugyanis a következő feladatokat csak ők hajtották végre, pontot szerezve ezzel csapatunknak. E feladatok a következők voltak: görkorcsolyázás és sörvadás.

Már a második feladatnál

megmutatkozott, hogy ki a „legméltebb” az első díj elnyerésére, ugyanis a sörívő versenyben a jogászok csapata nagyon előkelő helyezést ért el.

Nem volt azonban idő elmerengeni a győgyöző, szép fehér hab felett, mert máris szaladni kellett az utcára, hogy „az oktatással kapcsolatos” betűjelzésű kocsikat előállítsák vezetőjükkel együtt a Gödör előtti parkolóba. Nem sokkal kellett várakoznia a zsűrinek, mert egymás után gördültek oda a PG, ZH, és UV rendszámú kocsik.

Közben a bentmaradók egy másfajta gyűjtögetésbe kezdtek, Farkas Berci képeket kellett keresni és minél többet felmutatni. Ki gondolta volna, hogy a lányoknál oly sok fénykép van eldugva a fiók titkos zugába?

A nagy szaladgálás után csendesebb feladatok megoldására került sor, Cseh Tamás számok

kellett felismerni, majd a kark tanárainak a saját névre kiállított UV jegyeit vizsgálta meg a zsűri. Ekkor kellemes érzéssel nyugtázták, hogy lám-lám saját lelkiismeretük szerint mennyien tennének utóvizsgát az oktatók közül; tehát már a régmúlt időkben is jelentősége volt a vizsga kimenetelében a diák szerencséjének.

S mivel e hosszú idő alatt már nagyon megehezett a zsűri, ezért kitalálta következő feladatként, hogy 4 tojásból rántottát kell sütni a csapatoknak. Bár a feladat „célját” tekintve kétségek senkiben sem merültek fel, ennek ellenére elkészültek a rántották.

Lehetséges, hogy e köztudottan rehez étel úite meg a gyomrukát, legalábbis az ezután következő feladatok gyomorbántalmainkra utalnak.

E feladatok egyike például az volt, hogy minél hosszabb farku állatot kellett bemutatni. A résztvevők leleményességét bizonyítja az a rengeteg papír figura, amit készítettek, de sajnos a zsűri nem fogadta el egyiket sem... A következő feladat sem volt jobb: kopasz, szakállas, szemüveges embert kellett felkutatni.

Hát kérem, merjen valaki esős őszi estén sötétben megállítani egy szakállas embert, aki az őszi időjárás miatt éppen kalapot visel és megkérdezni tőle, hogy kopasz-e és szemüveget visel-e?

Ezt a rizikót azt hiszem senki sem merte vállalni, így újra csak az ötletekre támaszkodhattak a csapatok. A jogászok hamar felalálták magukat: egyik szakállas társuk fejére úszósapkát húztak és orrára szemüveget tettek...

Sajnos a zsűrinek ekkorra már nem fájt annyira a gyomra, hogy fájdalomtól megzavarva észre ne vegye a turpisságot.

Később füstöt kellett gyűjteni zsákokba, illetve minél hosszabb sarkú női cipőt keresni a lányok ruhatárában. Nosza rajta, mindenki cigarettára gyűjtött és fűtötte a füstöt a zsákba. Hát, füst az

Teli tüdőből füstöt a zsákba

lett, de beletenni a zsákba sajnos sehogysem sikerült. Időközben megtalálták a leghosszabb sarkú cipellőt is; szerény hozzáértő vélemények szerint a golya a kis Balatonnál tényleg a könyörögne érte, ha látta volna.

Ezután már csak két feladat következett: minél hosszabb emberláncot alkotni, csapatindulót írni és megzenésíteni. Ez utóbbi feladatnál a TTK-s csapatok tanúbizonyosságot tettek arról, hogy

zenei érzékük sokkal kifinomultabb, mint a jogászoké, s a hangjuk is szebb.

Ezután már csak a pontok összegezése volt hátra, mely szerint az első helyezettnek járó díjat megosztva kellett odaadni egy-egy csapatnak — mindkettő nagy bánatára. Azért a menza helyiségében, a jó hangulatú és vidám kedv bizonyosságként éjfélig ropták a táncot a versenyzők a discóban.

RIGÓ BARNABÁS

A „nagy” csapat

Északi rokonaink Leningrádban

Leningrádba utazni, ismerkedni a szocialista forradalom bölcsőjének történelmi hangulatú városával — élmény. Látni azokat a házakat, intézményeket, ahol valamikor Lenin, Dzserszinszkij, Gorkij vagy Kirov dolgozott — a történelem.

Ebben a városban különös megtiszteltetésnek számít egyetemistának, főiskolásnak lenni. A felsőoktatási intézmények sorában — a Zsdanov nevét viselő Állami Egyetem mellett — a Herzen Pedagógiai Főiskola játszik meghatározó szerepet. Ez az intézmény, amellyel egyébként tudományegyetemünknek, a JATE-nak évek óta együttműködési szerződése van, több mint kétszáz éve képezi az általános iskola, az utóbbi évtizedekben pedig a 10 osztályos iskola leendő tanárait.

A főiskola sajátos feladatai közé tartozik — a Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelme óta, — hogy tanárokat, szakembereket képezzen az ún. távoli észak népei, azaz köztük a magyarok nyelvirokoni számára.

A főiskolán a távoli észak népeinek külön kara működik. A kar dékánhelyettese Diána Vasziljevna Geraszimova maga is mansi származású. Tudományos témája a mansi nyelv történeti feldolgozása. A dékánhelyettes nagy lelkesedéssel mondta el, hogy szervezetterlen 1930 óta tanulhatnak a távoli észak fiai, lányai, s 1947 óta a főiskola önálló karán.

Erre a speciális karra a Szovjetunió északi körzetének minden autonóm, nemzetiségi területéről érkeznek hallgatók. A távoli észak 26 kis népéből jelenleg a főiskolán 22 nép képviselői tanulnak; nyelvecek, hantik, mansik, eszkimók, lappok, evenek, tunguzok stb. Ezek a hallgatók több speciális tantárgyat tanulnak, köztük; orosz nyelvet és irodalmat, az északi

népek nyelvét és folklóriát, általános iskolai módszertant és pedagógiát, rajzot, és a díszítő művészet alapelemeit.

A karon eredményesen működik az „Északi ragyogás” lírai nevet viselő népiénekes. Legutóbb Norvégiaiban vendégszerepeltek, s nagyon szeretnének bemutatkozni a magyar egyetemistáknak, főiskolásoknak is.

E tanévben az együttes, s velük a többi hallgató is önálló, autonóm létük 50. évfordulójára készül. 1980 decemberében különböző ünnepségekkel emlékezik a távoli észak, mindarra, amit a szocialista forradalomnak köszönhet. Lenin nemzetiségi eszméi is valóságá váltak. A távoli Északról Szibériából Jakut-földről Leningrádba küldik a legtehetségesebb hallgatókat, hogy a tanári diploma megszerzése után nemzetük, népük tanárai, tanítói legyenek. A tanulás költségeit, nagyobb részben, a szovjet állam fedezi. A kis népek fiai, lányai állami ösztöndíjat, ruhasegélyt, hazautazási költséget, közlekedési bérletet, kulturális bérleteket, és jegyeket, s más kedvezményeket kapnak. Emellett természetesen kollégiumi elhelyezésben is részesülnek.

A több, mint kétszáz hallgatót több speciális tanszék közel ötven szakértője oktatja.

A hallgatók közvetlenül, barátságosak. S amikor egy klubrendezvényen személyesen is volt módom megismerkedni néhányukkal, igen nagy örömmel nyugtázták: rokonok vagyunk. Orosz nyelven értettük meg egymást, s a beszélgetés tanulságos volt. Elmesélték, hogy az erdei szamoca csak Szibériában az igazi, hogy a legszebb medvét északon lehet látni, s hogy dalolni, táncolni is igazán szépen tudnak. Elhittem nekik.

MICHELLER MAGDOLNA

Egészséges szellemben

Az egészségügyi KISZ-titkárok Országos tanácskozását Verőcsemaroson rendezték meg október 5-8 között. Mintegy 200 KISZ-vezető jött el az ország egészségügyi intézményeiből az Expressz táborba, hogy részesei legyenek a KISZ KB Ertelmségi Fialalok Tanácsa által szervezett eseményeknek. A tábor megnyitását követően Köpfi Lászlóné, a KISZ KB titkára tartott előadást az ifjúsági szövetség feladatairól a KISZ X. kongresszusa előtt. A párt XII. kongresszusának határozataiból adódó feladatokról beszélt Kornidesz Mihály, az MSZMP KB osztályvezetője. A további előadások az egészségügyi munkahelyi demokráciáról, s az egészségpolitikai határozat végrehajtásának kezdeti tapasztalatairól szóltak. Csopartos megbeszélések zajlottak, s úti beszámolókat hallgathattak a Kambodzsában járt orvoscsoport tapasztalatairól. A napi programot játékos vetélkedő és disco zárta.

Hutás Imre miniszterhelyettes előadása nyitotta a harmadik napot. Szólt az egészségügyi ágazat eredményeiről az V. ötéves terv-időszakban, s a VI. ötéves tervben megoldandó feladatokról. A további előadások az iskolaegészségügyi ellátás helyzetéről a serdülő korosztály egészségi állapotáról, valamint a KISZ akcióról, a munkaformák tervezéséről és szervezéséről szóltak. A napot záró csoportos foglalkozások a tapasztalatcsereik jegyében zajlottak.

A tanácskozás zárónapja egyetlen nagy programmal rukkolt ki: a tanácskozás vendége volt dr. Schultheisz Emil egészségügyi miniszter, valamint dr. Fűzi István az OEDSZ főtitkára és dr. Magyar Kálmán, a MOTESZ alelnöke. Fórum keretében találkoztak a fiatalokkal, s jó hangulatú beszélgetéssel zárult a kérdéze-felelek program.

Természetesen nemcsak politikai előadások hangzottak el a tanácskozás idején. Az ismerkedési est például Cseh Tamás műsorral kezdődött, a keddi záróprogramban pedig e sorok írója adott két órán át tartó vidám műsort.

Az utolsó napon a 200 fiatal egymásnak jó és eredményes munkát kívánva intett búcsút Verőcsemarosnak.

NAGY BANDÓ ANDRÁS

„LÉLEKBEN FIATAL MARADTAM”

Lapunk szeptember 27-1 számában beszámoltunk arról, hogy Szabó Ilona tanárnő, a SZOTE Testnevelés Tanszéki csoportjának vezetője az orvosegyetem „Kiváló nevelője” kitüntetését kapta. A népszerű tanárnőnek szerkesztőségünk ezúton gratulál, s a kitüntetés alkalmából örömmel kerestük fel, s kértük, beszéljen pályájáról, eddigi munkájáról.

— Harmincöt éve vagyok testnevelő tanár, ebből harminc évet az egyetemen töltöttem el. A JATE testnevelési tanszékén dolgoztam hosszú ideig. 1972-ben hívtak az orvosegyetemre, azzal a megbízással, hogy szervezzem meg a tömegsportot. E munka eredményeként 1975 januárjától az orvosegyetemen önálló testnevelési tanszék alakult, amelyik aztán átvette az orvosegyetemi kötelező testnevelés órák tanítását is, amit 1975-ig, a JATE tanszéke látott el.

— A tömegsport szervezése nem biztos, hogy hálás feladat a testnevelő tanár számára. Szívesen csinálta-e, s ha igen, miért?

— Először el kell mondanom, hogy amíg a JATE tanszékén dolgoztam, edzősködtem is a SZEOL-nál. A kötelező testnevelési órákon mindig valamiféle hiányérzetem volt, ezért mentem el edzőnek is. Kosárlabda és tenisz szaképzést csináltam a 60-as években a SZEOL-nál, s ugyanitt tornaedzőként is működtem, húsz éven keresztül. Ami a tömegsport szervezését illeti: azért is vállaltam szívesen, mert húsz év alatt azt tapasztaltam, hogy az orvosegyetemisták, és a gyógyszerészek lelkesen sportolnak. Ez a nyolc év, amit itt töltöttem, főleg az előző húsz évvel. 1975 óta a tanszék létszáma hat főre bővült, s úgy sikerült „összeválogatni” a tanárokat, hogy mindegyikük vagy élsportoló volt, vagy különböző sportágakban tud speciális képzést adni a hallgatóknak. Így ők foglalkoznak a SZOTE Lendület SK sportolóival is, társadalmi munkában.

— Pályafutása alatt, tapasztalatai alapján, biztosan kialakult valamiféle „ars poeticá”-ja...

— Az ifjúság megéri és megéri az ember segítőkészségét, s így a sporton keresztül is ne-

velhető. Azok, akik a sportpályán — s itt nemcsak a versenyserűen sportolóira gondolok — együtt vannak, olyan emberek lesznek, hogy tudják vállalni a nehézségeket az életben is, s úgy érzem, inkább közösségi emberré válnak. En minden megmozdulással létkérdéssé teszem a sportot, az egészséges életmódot, hogy az orvosegyetemisták majd a praxisban is javasolják betegeknek. Az a célom, hogy szórakoztatva szerettem meg a sportot. Lélekben fiatal akartam maradni, s úgy érzem, ez sikerült.

— Melyik a kedvenc sportága?

— A tenisz. Nagyon örülök annak, hogy a diákok is megkedvelték ezt a sportágat, rendszeresen indítok kezűk számára tanfolyamot. Hadd mondjam el még azt, hogy az úszás is nagyon népszerű nálunk, akik úgy jönnek az egyetemre, hogy nem tudnak úszni, azokat első évben megtanítjuk, az úszni tudókkal pedig az úszásnak megtanításával foglalkozunk.

— Vannak-e olyan tanítványai, akikre különösen büszke?

— Nagyon büszke vagyok azokra, akik vezetőik lettek. Így például dr. Iványi Bélára, aki-vel négy éven át együtt vezet- tük az egyetemi sportéletet, dr. Gáspár Lászlóra, dr. Soós Klárára.

— Kellőképpen támogatják-e munkáját, s a tanszék munkáját is?

— Nagyon jó a kapcsolatunk az egyetem vezetőivel és a KISZ-el. A KISZ támogatja a tömegsport-rendezvényeket, így a kirándulások (ötödik éve szabályos síoktatás van a téli időszakban, negyedik éve kajaktáborozás) szervezésében anyagi ösztönzést kapunk.

— Hogyan fogadta a kitüntést?

— Nagyon jólesett, hogy anyai gyógyszerész és orvos közül é-kaptam meg, és egyben a tanszék munkájának is elismerése. Az orvosegyetemnek van egy szakmai spartakiádja, a Medicus Kupa, ennek szervezőmunkája és eredményei is hozzájárulhattak ahhoz, hogy munkámat ennyire értékeljék.

B. GY.